

Arrest

nr. 240 286 van 31 augustus 2020
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289/gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 1 april 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 28 februari 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 mei 2020 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2020 .

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Armeense nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 25 november 1984.

Op 3 oktober 2012 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 28 november 2012 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij. De verzoekende partij tekent beroep aan tegen deze beslissing. Bij arrest van 15 oktober 2013 met nummer X weigert

ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 31 oktober 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 8 april 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 31 oktober 2013 onontvankelijk wordt verklaard. Het beroep tegen deze beslissing staat bekend onder het rolnummer X

Op 30 augustus 2019 dient de verzoekende partij een verzoek in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar moeder, die de Belgische nationaliteit bezit.

Op 28 februari 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing die op 2 maart 2020 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

“RECTO BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 30/08/2019 werd ingediend door:

Naam: [K.]

Voornaam: [D.]

Nationaliteit: Armenië

Geboortedatum: 25.11.1984

Geboorteplaats: Kirovokan

Rr: [...]

Verblijvende te [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: ‘de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; ...’ Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn (...)’.

Betrokkene vraagt voor de gezinshereniging aan met zijn moeder, de genaamde [M.M.] (RR [...]), van Belgische nationaliteit (sinds 9/05/2019) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ‘ten laste’ te zijn van de referentiepersoon. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Als bewijs ten laste werden volgende documenten voorgelegd:

☐ *Arbeidsovereenkomst dd 24/10/2016 voor arbeiders onbepaalde tijd vanaf 1/09/2017 deeltijds tewerkstelling bij [Z.] VZW te Zaventem: hier de loonfiches van over een periode van januari 2019 tot oktober 2019*

☐ *op naam van [A.J.] ([Z.] vzw) individuele rekening 2018*

☐ *Eigendomsakte, eigendomsattest*

☐ *Ziekenkostenverzekering*

Betrokkene heeft niet aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België. Er werd evenmin aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine daadwerkelijk ten laste was van de referentiepersoon. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dus niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag een reële afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon. Overeenkomstig de gegevens van het paspoort is betrokkene ingereisd via Frankrijk op 20.09.2012. Niets doet vermoeden dat hij sindsdien Europa nog heeft verlaten. Voor zover hij rechtstreeks van Armenië naar België zou zijn gekomen om zich te vestigen in België, dient hij dus aan te tonen reeds financieel/materieel ten laste te zijn geweest van in Armenië. Voor zover hij voor de komst naar België in een derde land of in een andere lidstaat zou hebben verbleven, kan dit derde land of die andere lidstaat als het land van herkomst worden beschouwd en volstaat het aan te tonen dat betrokkene aldaar gedurende zijn verblijf financieel/materieel afhankelijk was van de referentiepersoon gezien hij er onvermogen was en financieel/materieel werd ondersteund door de referentiepersoon om in zijn levensonderhoud te voorzien. Er werd niets van dit alles voorgelegd. Vandaar dat niet kan worden vastgesteld dat het 'ten laste' aspect is voldaan.

Louter het gegeven dat betrokkene (sinds 2012) op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

Alle andere voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Enig middel

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 40bis, §2, eerste lid, 3° en 40ter van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.1.1. De verzoekende partij geeft een theoretische uiteenzetting over de uitdrukkelijke motiveringsplicht. Zij stelt verder dat zij inderdaad ten laste moet zijn van haar Belgische moeder en derhalve afhankelijk moet zijn van haar materiële steun. Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet spreekt immers van bloedverwanten in neerdalende lijn beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of "die te hunnen laste zijn".

De verwerende partij stelt daarentegen in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij hoe dan ook moest aantonen dat zij financieel/materieel afhankelijk was van zijn Belgische moeder in het land van herkomst en/of afkomst. De verzoekende partij betwist niet dat zij haar land van herkomst verliet toen zij al reeds 21 jaar oud was. Zij stelt dat zij zich bij haar moeder vestigde in 2012. Zij geeft aan dat deze gegevens niet worden betwist door de verwerende partij. Zij wijst er echter op dat de moeder van de verzoekende partij nog niet over de Belgische nationaliteit beschikte en zij aldus voorafgaand aan de aanvraag de verzoekende partij ook niet materieel of financieel kon ondersteunen. Zij betoogt dat de verwerende partij de voorwaarde over het ten laste zijn in het land van herkomst niet kennelijk onredelijk mag invullen. Immers kan de Dienst Vreemdelingenzaken niet eisen dat er een afhankelijkheidsrelatie bestaat in het herkomstland tussen het familielid en de Belgische referentiepersoon, als er op dat ogenblik nog geen verwantschap bestond tussen beiden.

De verzoekende partij verwijst naar het arrest 163 233 van de Raad om te stellen dat dat de Dienst Vreemdelingenzaken in die zaak het onmogelijke vroeg door bewijzen te eisen van financiële steun vanwege de Belg aan het kind nog voor zijn aankomst in België. De afhankelijkheidsrelatie tussen de Belg en het Armeense kind was immers pas later in België ontstaan, namelijk op het ogenblik van wettelijke samenwoning tussen de Belg en de Armeense moeder. De Raad wijst er in die zaak nog op

dat het familielid bij haar vertrek uit het herkomstland minderjarig was en haar moeder vergezelde, wat impliceert dat zij toen ten laste was van haar moeder.

De verzoekende partij stelt dat *in casu* het verwantschap tussen haar en haar moeder uiteraard vaststaat, maar dat er opgemerkt dient te worden dat de moeder van de verzoekende partij, op het moment dat de verzoekende partij Armenië heeft verlaten in 2012, nog niet over de Belgische nationaliteit beschikte. Zij betoogt dat deze gegevens parallel lopen aan de situatie die werd uiteengezet in het arrest van de Raad van 26 januari 2017 met nummer 181 327.

De verzoekende partij stelt dat de motivering derhalve niet als afdoende kan worden beschouwd en aldus de motiveringsplicht schendt, gelet op de naar voren gebrachte stukken en het gegeven dat de verwerende partij zich heeft gestoeld op een onjuiste feitenvinding en hypothesen. Zij wijst er ten slotte nog op dat het zorgvuldigheidsbeginsel (*sensu lato* het beginsel van de evenwichtigheid) omvat: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen, (zie W. VAN GERVEN, *Beginnelsen van behoorlijk handelen*, R.W. 1982-1983, 963.).

2.1.2. De verwerende partij vat de argumenten van het middel van de verzoekende partij samen en repliceert hierop in haar nota met opmerkingen. Zij geeft eerst een theoretische uiteenzetting weer over de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de formele motiveringsplicht, om daarna te stellen dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Zij geeft aan dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De verwerende partij geeft verder een theoretische uiteenzetting weer van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel en citeert dan de artikelen 40bis, §2, eerste lid, 3° en 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Zij stelt verder dat het betoog van de verzoekende partij enige grondslag mist. Uit de wet volgt duidelijk dat een bloedverwant in neergaande lijn die 21 jaar of ouder is, moet aantonen “*ten laste*” te zijn van de Belgische referentiepersoon. Aangezien de verzoekende partij ouder is dan 21 jaar diende zij, om aan de door de wet gestelde vereisten voor een verblijf van meer dan drie maanden te voldoen, het bewijs te leveren dat zij ten laste is van de Belgische referentiepersoon, in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt. Dit wordt niet betwist.

Daar omtrent het “*ten laste*” zijn van de referentiepersoon geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij. Deze vrije feitenvinding en –appreciatie impliceert dat de verwerende partij discretionair oordeelt of verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Aldus kan de verwerende partij in het raam van deze ruime appreciatiebevoegdheid rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden afleiden uit de daartoe relevante stukken en verklaringen die zij zelf bepaalt en waarvan zij de overlegging vereist. De verwerende partij citeert dan enkele motieven uit de bestreden beslissing om te stellen dat de gemachtigde van de minister dan ook geheel terecht besloot dat verzoekende partij er niet in slaagt aan te tonen dat zij in het land van herkomst onvermogen of financieel afhankelijk van de referentiepersoon was en aldus van in het land van herkomst ten laste van de referentiepersoon was.

De gemachtigde besluit bijgevolg dat de verzoekende partij niet afdoende aantoonde te voldoen aan de voorwaarden van 40ter van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Met haar uiteenzetting maakt de verzoekende partij, volgens de verwerende partij, niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht en van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° en 40ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2. Beoordeling van het middel

2.2.1. Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk

met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Een eenvoudige lezing van de bestreden akte volstaat om vast te stellen dat op duidelijke wijze de feitelijke en juridische overwegingen worden vermeld die aan op basis liggen van de genomen beslissingen. Uit de uiteenzettingen van de verzoekende partij blijkt duidelijk dat zij de motieven kent en dat zij erin is geslaagd hieromtrent een inhoudelijk verweer te voeren, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiële motiveringsplicht vereist dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 29 maart 2012, nr. 218.725). Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 40*bis*, § 2, eerste lid, 3°, en 40*ter* van de Vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag vormt van de bestreden weigeringsbeslissing.

Artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...]

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

[...]"

Overeenkomstig artikel 40*ter*, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet is artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet tevens van toepassing op bloedverwanten in neerdalende lijn van een Belg die niet zijn recht op vrij verkeer binnen de lidstaten van de Europese Unie heeft uitgeoefend.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een Belg indiende, met name in functie van gezinshereniging met haar Belgische moeder. Aangezien de verzoekende partij ouder is dan 21 jaar, zal zij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, *in casu* haar Belgische moeder.

Meerderjarige kinderen kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze materieel worden ondersteund door de Belgische ascendent die in België verblijft omdat ze niet in hun eigen

basisbehoeften kunnen voorzien en indien die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst.

De Raad benadrukt dat wat betreft het “*ten laste*” zijn van de referentiepersoon er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op basis van de voorgelegde stukken geoordeeld heeft dat de verzoekende partij niet afdoende aangetoond heeft effectief onvermogen te zijn en dat zij onvoldoende heeft aangetoond voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

De verzoekende partij betwist voorgaande niet. Zij betoogt echter dat de voorwaarde van het ten laste zijn niet kennelijk onredelijk ingevuld mag worden. De verzoekende partij stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet kan vereisen dat er aangetoond wordt dat er een afhankelijkheidsband bestond in het land van herkomst, wanneer er op dat ogenblik nog geen verwantschap bestond tussen de vreemdeling en de referentiepersoon. Zij verwijst hierbij naar het arrest van de Raad van 29 februari 2016 met nummer 163 233. De Raad stelt echter vast dat de verzoekende partij met haar betoog niet aantoonde dat zij zich in een gelijkaardige situatie bevindt als de verzoekende partij in voornoemd arrest. In die zaak ging het immers om een vreemdeling die op minderjarige leeftijd met haar moeder naar België is gekomen, alwaar de moeder een relatie begon met een Belg. De betrokken vreemdeling heeft toen gezinshereniging aangevraagd met haar Belgische stiefouder. *In casu* vraagt de verzoekende partij echter een gezinshereniging aan met de vrouw die zij haar leven als haar moeder beschouwde, maar die op latere leeftijd pas de Belgische nationaliteit verworven heeft. Aldus kan de verzoekende partij niet voorhouden dat er niet reeds van in het land van herkomst een verwantschap bestond tussen haar en de referentiepersoon. De verzoekende partij betwist dit ook niet. Zij stelt immers zelf in het verzoekschrift dat “*in casu het verwantschap van verzoeker en zijn thans Belgische moeder uiteraard [vaststond]*”. Er blijkt aldus – los van het gegeven dat arresten van de Raad geen precedentenwerking hebben – niet dat de thans voorliggende feiten gelijkaardig zijn aan de feiten die aanleiding gaven tot het arrest van de Raad waaruit de verzoekende partij citeert.

De verzoekende partij is echter van oordeel dat *in casu* het bewijs van ten laste zijn van in het land van herkomst niet gevraagd kan worden, daar haar moeder, de referentiepersoon, pas nadat de verzoekende partij zich bij haar vestigde de Belgische nationaliteit heeft verworven. Hoewel zij in het verzoekschrift zelf aangeeft dat zij ouder is dan 21 jaar en dat zij zelfs ouder was dan 21 toen zij naar België is gekomen in 2012, stelt zij dat er niet van haar verwacht kan worden dat zij bewijzen voorlegt vanuit het land van herkomst, omdat haar moeder gedurende deze periode de Belgische nationaliteit nog niet verworven had.

Vooreerst wijst de Raad er op dat de Raad van State reeds heeft bevestigd dat er voor de bloedverwant in neerdalende lijn van een Belg geenszins een voorwaarde wordt toegevoegd aan de artikelen 40*bis* en 40*ter* van de Vreemdelingenwet door te vereisen dat aangetoond wordt dat de familielid-derdelander reeds in diens land van nationaliteit of herkomst afhankelijk was van de materiële ondersteuning van de referentiepersoon (RvS 12 november 2013, nr. 225.447). De Raad wijst er dienaangaande tevens op dat artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op zich voldoende duidelijk is in die zin dat uitdrukkelijk is bepaald dat bloedverwanten in neerdalende lijn slechts als een familielid van de burger van de Unie in aanmerking komen indien deze ofwel jonger zijn dan 21 jaar ofwel ten laste zijn van de burger van de Unie én zij deze burger “*begeleiden of zich bij hen voegen*”. Aangezien de wettelijke voorwaarde van het ‘ten laste’ zijn van de Unieburger onlosmakelijk wordt verbonden aan het ‘begeleiden van’ of het ‘zich bijvoegen bij’ deze Unieburger, vloeit reeds uit het bepaalde in artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet voort dat het ten laste zijn dient te worden beoordeeld op het moment dat de derdelander zich naar België begeeft om er zijn Belgische moeder te vervoegen of wanneer deze zich samen met de Belgische moeder naar België begeeft om zich hier te vestigen. Aan de voornoemde wettelijke bepaling(en) wordt dan ook geenszins een voorwaarde toegevoegd door te vereisen dat aangetoond wordt dat de afhankelijkheidsband bestond van in het land van herkomst en voorafgaand aan de komst naar België.

Deze zienswijze wordt bijkomend ondersteund door de parlementaire voorbereiding. Immers wordt in de memorie van toelichting verwezen naar artikel 2, tweede alinea, c van de richtlijn 90/364/EEG van de

Raad van 28 juni 1990 betreffende het verblijfsrecht, later omgezet in de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2006-2007, nr. 2845/001, 41). Bijgevolg kan ook worden verwezen naar de interpretatie van het begrip 'ten laste' door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in de arrest *Jia en Reyes* (HvJ C-1/05, *Yunying Jia/Migrationsverket*, 9 januari 2007, § 43, bevestigd in HvJ C-423/12, *Flora May Reyes/Migrationsverket*, 16 januari 2014), alwaar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder 'te hunnen laste' zijn moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet moet bijgevolg mede worden begrepen in het licht van deze rechtspraak, zodat dit meebrengt dat het 'ten laste zijn' inhoudt dat de verzoekende partij ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer zij naar België kwam.

Uit voorgaande kan niet worden afgeleid dat de verzoekende partij, omdat haar moeder pas later een Unieburger, c.f. een Belg werd, niet meer aan de voorwaarde van het ten laste zijn in het land van herkomst moet voldoen. Zij toont geenszins aan dat de verwerende partij kennelijk onredelijk is om dit van haar te vereisen. Immers is de doelstelling van voorgaande bepalingen om descendenten, die ouder zijn dan 21 jaar, te herenigen met de Unieburger, c.f. Belg, als er sprake is van een zekere afhankelijkheid tussen beiden. Zoals hierboven wordt uiteengezet is, brengt deze voorwaarde met zich mee dat de vreemdeling-descendent moet aantonen dat hij reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Deze voorwaarde hangt los van het gegeven of de referentiepersoon op dat moment al een Unieburger of Belg was. De verzoekende partij laat minstens na om het tegendeel aan te tonen. De verzoekende partij toont bovendien niet aan dat zij zich in de onmogelijkheid bevindt om dergelijke bewijzen voor te leggen, louter omwille van het feit dat de referentiepersoon op dat ogenblik nog niet de Belgische nationaliteit had verworven.

Waar de verzoekende partij nog verwijst naar het arrest van de Raad van 26 januari 2017 met nummer 181 327 om te stellen dat deze zaak parallel loopt met haar situatie, herhaalt de Raad dat zijn arresten geen precedentenwerking kennen. Bovendien blijkt geenszins dat de verzoekende partij zich in een gelijkaardige situatie bevindt. In de beslissing die werd aangevochten in het genoemde arrest werd immers een leeftijdsgrens van 18 jaar gehanteerd, zonder dat hiervoor een rechtsgrond naar voor werd geschoven. *In casu* wordt in de bestreden beslissing correct verwezen naar artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet om de leeftijdsgrens van 21 jaar te hanteren. De verzoekende partij betwist dit ook niet. Bijgevolg kan niet worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich in een gelijkaardige situatie bevindt, noch kan de nietigverklaring van de bestreden beslissing hieruit voortvloeien.

De verzoekende partij laat verder na om kritiek te uiten op de concrete motieven van de bestreden beslissing, zoals de beoordeling van de bij haar aanvraag voorgelegde stukken.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden weigeringsbeslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden weigeringsbeslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* de artikelen 40bis, § 2, eerste lid, 3°, en 40ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

2.2.4. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel ontwikkeld.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belopen van 186 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. KEGELS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

M. RYCKASEYS